



အမေဇွန်

မုခ်မုခ်



သူကြီး မရှိရင် ရွာဆူတယ်ဆိုတဲ့ စကား တကယ်မှန်တာဗျ။

ဒီရွာသားအားလုံး သူကြီးသာရှိလို့ ကတော့ တုတ်တုတ်မျှတောင် လှုပ်ရဲကြတာ မဟုတ်ဘူး ။ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် လူလည်ကျဖို့ ၊ တစ်ပတ်ရိုက်ဖို့ မပြောနဲ့ ကိုယ့်အိမ်ထဲ ကိုယ်နေတာတောင် စကားကျယ်ကျယ် မပြောဝံ့ဘူး။

အမှန်ကတော့ ဒီရွာမှာ နေကြသူတွေထဲမယ် ရွာသားစစ်စစ်က အနည်းသား။ များ သောအားဖြင့် တခြားမြို့ရွာကနေ အကြောင်းအမျိုးမျိုးနဲ့ ပြောင်းလာကြတဲ့ သူတွေချည်းပဲ။ ပြောင်းလာရတဲ့ အကြောင်းတွေကလည်း စုံစမ်းကြည့်ရင် အချိန်ကုန်မယ် - လူပင်ပန်းမယ်... မျက်နှာကြည့်တာနဲ့ ... ဘယ်လောက် ဆိုးမယ်မိုက်မယ်ဆိုတာ သိသာမယ့်လူတွေချည်းပဲ.... တကယ့်ကို ဘုရားနာနာစူးစူးရစေရဲ့ ... ဘယ်သူမှ ကို အကောင်းမပါတာ။ တခြားတစ်မြို့တစ်ရွာမှာ နေလို့ မရလို့ ၊ ခိုအောင်းဖို့ ပြေးလာကြတာ၊ ဒါမှ မဟုတ် တခြားတစ်မြို့တစ်ရွာမှာ မဟုတ်တာလုပ်ခဲ့လို့ ပြောင်းလာကြတာချည်းပဲ။

ဒါ ခုမှ မဟုတ်ဘူး နော် ရှေးကတည်းက။ ထားပါ ဒါက ဒီရွာအကြောင်း။

ဒါပေမဲ့ ပြောရရင်တော့ ဒီရွာရောက်လာရင် ဘယ်လိုကောင်ကြီးပဲ ဖြစ်ပါစေ။ သူကြီးရှေ့ဝပ်ကျရတာပဲ။ တုတ်တုတ်မှ မလှုပ်ရဲဘူး။

ဘယ်ကြောင့်တုန်းဆို သူကြီးက နယ်နယ်ရရ သူကြီးမဟုတ်ပဲ။ ဒီရွာမှာ တင် မဟုတ်ဘူး ။ ဒီအနီးအနား ရွာနီးချုပ်စပ်မှာ ဖြင့် သူကြီးကလန်သားဟေ့ဆို နာမည်ကြားရုံနဲ့ ပွဲသိမ်းတယ်။ သူတို့ က ဆွေစဉ်မျိုးဆက်နဲ့ကို အစဉ်အလာရှိတာ။ အမှန်တော့ သူ့နာမည်အရင်းက ကလန်သား မဟုတ်ဘူး ။ သူ့အဖေက ဦးကလန်။ သူက ဦးကလန်ရဲ့ သားမို့ ကလန်သားလို့ ခေါ်ကြတာ။ ခုတော့လည်း သူ့ပေးခဲ့တဲ့ မောင်မြစိန်ဆိုလား မောင်မြဝင်းဆိုလား ... ဒီနာမည်ကိုတောင် မေ့တော့တော့ ဖြစ်ကုန်ကြပါပြီ... လိုလည်း မလိုဘူးလေ.... ကလန်သားဆို ပြီးနေမင့်ကို။

သူတို့ က အဘိုး၊ အဖေ လက်ထက်ကတည်းက နာမည်တစ်လုံးစီနဲ့ နေခဲ့ကြတာကလား။ ယဉ်ကျေးတယ်။ သိမ့်မွေ့တယ်။ တစ်ဖက်သားအပေါ်မှာ ဘယ်တော့မှ မဟုတ်တာမလုပ်ဘူး။ ဘုရားတရားကြည်ညိုတယ်။ ဉာဏ်ပညာ ထက်မြက်တယ်။ ဖြူတဲ့ ဘက်မှာ မိုးတိမ်သားပမာ ဖြူစင်တယ်.... ။ မည်းပဟေ့ဆိုလည်း ကျွဲဖင်ကမှ ပြောင်ပြောင်ယောင်ယောင် ရှိဦးမယ်။

အေး.... မိုက်ပဟေ့ဆို... လာထားပဲ။ ဆယ်ယောက် လာမလား။ ဆယ့်ငါးယောက် လာမလား။ ကြိုက်သလောက်လာထား။ ခေါင်းခွံကြေလို့ သံခေါင်းစွပ်တောင် ပြန်တပ်ထားရတဲ့ လူမျိုး။ တစ်ခေတ်တစ်ခါကတော့ သူ့ကို သံခေါင်းကလန်လို့ ပဲ ခေါ်ကြတာကလား။

ဒါကြောင့် ရွာသားတွေအားလုံး ဘယ်သူဘာဖြစ်နေနေ၊ သူကြီးရှိတယ်ဟေ့ဆို ပြီးပြီ။ ဆုံဝကတုတ်တုတ်တောင် မလှုပ်ရဘူး။ မှတ်ကရောပဲ။ ထားပါတော့ ဒါက သူကြီးအကြောင်း ပြဿနာမဟုတ်သေးဘူး။

အခု ဒီပြဿနာတွေဖြစ်တာ၊ ရွာမှာ သူကြီးမရှိတုန်းဖြစ်တာ။

အဲဒီတုန်းက သူကြီးဦးကလန်သားကို မြို့ကလူတစ်ယောက် အထောက်အပံ့၊ အကူအညီနဲ့ မိသားစုလိုက် မြန်မာပြည်တစ်ပတ် ဘုရားစုံဖူး ဖိတ်ခေါ်ခြင်းခံရတာပဲ။

ထူးထူးခြားခြား အခွင့်အရေးမို့ သူကြီးဦးကလန်သားလည်း အဲဒီအစီအစဉ်ကို လက်ခံလိုက်တယ်။ သူ့အိမ်ကိုတော့ သူနဲ့ ဆွေမျိုးနီးစပ်တော်တဲ့ ခင်မောင်စန်းကိုအပ်ပြီး ခရီးထွက်သွားတော့တယ်။ အဲဒီမှာ တင်သူကြီးမရှိတော့ ရွာဆူတယ်ဆိုတဲ့ ပြဿနာစတော့တာပါပဲ။

သူကြီးထွက်သွားပြီး ဘာကြာလို့ လဲ။ နှစ်ရက်လားပဲ...။

ပြဿနာအစက ယဉ်ယဉ်လေးပါ။

ခင်မောင်စန်းနဲ့ မကာတွန်းဆိုရင် ရွာမှာ မသိတဲ့ သူ မရှိဘူး။ အရမ်းထူးဆန်းတဲ့ လင်မယားပဲ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ထူးခြားတဲ့ သူတို့ အသွင်အပြင်ကြောင့်ပဲ....။

ခင်မောင်စန်းဆိုတာက အသားညိုညို၊ အရပ်မြင့်မြင့်၊ ပိန်ပိန်ကိုင်းကိုင်းပါ။ ဒါ လူသာမန်တွေမှာ ရှိတတ်တဲ့ လက္ခဏာပါပဲ။

ဒါပေမဲ့ ထူးခြားတာက သူ့မျက်လုံး။ သူ့မျက်လုံးက ဝိဇ္ဇာကိစ္စလုပ်ရင်း သိပ္ပံပညာရှင်ဖြစ်လို့ ရတဲ့ မျက်လုံးမျိုး။

မျက်လုံးတစ်လုံးက ထမင်းအိုး မီးထိုးနေရင်၊ တစ်လုံးက ဂြိုဟ်တွေ နက္ခတ်တွေ ကြည့်လို့ ရတယ်။ ပထဝီတစ်လုံး။ အာကာသတစ်လုံးပေါ့။ မျက်လုံးက အလိုင်းမင်းလွဲတာမှ အတော်ကလေးကို လွဲနေတယ်။ အကယ်၍ များ သူ့ရှေ့ရပ်ပြီး စကားပြောနေရင် သူ ဘယ်မျက်လုံးနဲ့ ဘယ်ကိုကြည့်ပြောနေတယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုမှ မှန်းလို့ မရဘူး။

တစ်ခါတလေလည်း သူနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင် ထန်းရည်ထိုင်သောက် နေရင်းနဲ့ ဘေးဝိုင်းက အမြည်းခိုးစားတာ။ ဆိုင်ရှင်ကိုတွတ်ကြီး ရေရော နေတာ အားလုံးသူမြင်ရတယ်။ မျက်နှာချင်းဆိုင်ကနေ ခေါင်းလှည့်တာ မဟုတ်ဘူး နော်။ ဒီအတိုင်းထိုင်နေရင်းနဲ့ နှစ်ဖက်ခွမြင်နေရတာ။ ဒါကြောင့် သူ့မျက်လုံးကို ဝိပွဲမျက်လုံးလို့ အမည်တပ်ထားတယ်။ သိပ္ပံနဲ့ ဝိဇ္ဇာ ပေါင်းထားတာလေ၊ ဝိပွဲမျက်လုံးတဲ့ ။

ထားဦး...။ သူ့မိန်းမ မကာတွန်းအကြောင်း ဆက်ပြောရအောင်...။

သူ့နာမည်အရင်းက ဘာရယ်လဲတော့ မသိဘူး။ တစ်ရွာကတော့ သူ့ ကို မကာတွန်းလို့ ပဲ ခေါ်ကြတာ။ ရုပ်က ကာတွန်းလို ဖြစ်နေလို့ လား။ မဟုတ်ဘူး ။ ရုပ်ကတော့ ခပ်ချောချောရယ်။ အသားခပ်လတ်လတ် မျက်လုံးမျက်ဖန်ကောင်းကောင်း ၊ သန့်သန့်ပြန့်ပြန့် သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့လေး ပါပဲ။

ဒါပေမဲ့ သူက ထိုင်နေရင် အကောင်းကြီး၊ ထသွားမှ ကားတွန်းနဲ့ တူတာ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူ့ခြေထောက်နှစ်ဖက်စလုံးက မွေးကတည်းက ပိုလီယိုဖြစ်နေတာလေ...။ လမ်းလျှောက်သွားရင် တစ်ဖက်က ထောင်တက်လာလိုက် တစ်ဖက်က အိကျသွားလိုက်နဲ့ ရစ်သမ်ကိုကျလို့ ။ ဒါကြောင့် သူ့ရဲ့ မူရင်းနာမည်ကို ဘယ်သူမှ တော့ မသိတော့ဘဲ မကာတွန်းလို့ ပဲ ခေါ်ကြတော့တာ။

နောက်ပြီး မကာတွန်းက ဒီရွာသူ မဟုတ်ဘူး ။ ဒီရွာနဲ့ နှစ်ရွာကျော် လောက်က သပ္ပတ်ရွာမှာ နေကြတာ။ သူ့မိဘတွေက အဲဒီရွာကလေးမှာပဲ ရှိနေတယ်လို့ သိရပေမယ့် ဘယ်သူမှ စပ်စပ်စုစု မမြင်ဖူးကြဘူး။ သူ့မှာ မောင်တစ်ယောက်ရှိတယ်လို့ လည်း ကြားဖူးတယ်။ အဲဒီမောင်က ဘယ်ရောက်လို့ ဘယ်ပေါက်နေမှန်း ဘယ်သူမှ မသိရဘူး။ သိဖို့ လည်း မလိုဘူးမဟုတ်လား။ မကာတွန်းကလည်း သူ့မောင်အကြောင်း စကားစပ်လို့ တောင် ဟဟမပြောပါဘူး။ ဆိုးလို့ နဲ့ တူပါတယ်။ ထားပါတော့။

ခင်မောင်စန်း အဲဒီသပ္ပတ်ရွာဘက် အလည်သွားရင်း မကာတွန်းနဲ့ အကြောင်းပါကြတာ။ ဟုတ်မဟုတ်တော့ မသိဘူး... ပြောကြတာကတော့ ခင်မောင်စန်း တောထဲမယ် စိတ်ပါလက်ပါနဲ့ ပဒပ်ချောင်းနေတုန်း အပေါ့အပါးအတွက် တောတိုးလာတဲ့ မကာတွန်းက သူ့ကို မျက်လုံးရွဲကြီးနဲ့ စိုက်ကြည့်နေတယ်ထင်ပြီး အရှက်သည်းမိတာနဲ့ ညားကြရောဆိုလားပဲ။ ဝိပွဲစက္ခုဖူးစာပေါ့။ သိတယ်မဟုတ်လား။ နှစ်ယောက်စလုံးကလည်း သာမန်လူတွေနဲ့ ဆို အကြောင်းပါဖို့ က ခပ်ဝေးဝေးဆိုတော့ ဘယ်လိုပြောရမလဲ... ကြောင်ခံတွင်းအိုနဲ့ ဆက်ရက်ပိုလီယူ တွေ့ကြတာကိုးဗျ။

မကာတွန်း ဒီလိုခြေမသန်တာ ခင်မောင်စန်း အစကတော့ မသိခဲ့ဘူးလား။

သိတယ်။ သိသိကြီးနဲ့ ချစ်လို့ ကိုယူတာ။

အဲဒီတုန်းက မကာတွန်းက ကွမ်းရောင်းတာလေ။ အပျိုဘဝကပေါ့။ ခင်မောင်စန်းက သူ့ဆိုင်မှာ ကွမ်းဝယ်စားရင်းနဲ့ သံယောဇဉ်ဖြစ်ကြတာ။ ဖြစ်လည်း ဖြစ်ချင်စရာ။ မကာတွန်းက အဲဒီအချိန် ခြေထောက်မသန်ပေမယ့် ရုပ်ကအနိပ်ဗျ။ မကာတွန်းကလည်း ကွမ်းရောင်းတော့

ထရတာမျိုးမှ မဟုတ်တာ။ တစ်ချိန်လုံး ထိုင်နေရတာဆိုတော့ အရမ်းကြည့်လို့ ကောင်းတယ်ဆိုပဲ။ ပြောပါပကောလား ထိုင်နေရင် အကောင်းကြီးဆို။

နောက်ပြီး မကာတွန်းက အရမ်းယဉ်ကျေးတယ်။ ဘယ်သူတွေ လာဝယ်ဝယ်။ မော့ကြည့်တယ်ကိုမရှိဘူး။ သူ့အလုပ်သူ လုပ်နေတာ။ ဘယ်လောက်ထိလဲဆို။ မကာတွန်းကို မေးကြည့်ဖူးတယ်။

"မကာတွန်း၊ မကာတွန်း . . . အစ်မတို့ နှစ်ယောက် ညားတုန်းက ကိုခင်မောင်စန်း မျက်လုံးစွေနေတာ မသိဘူးလား"

ဆိုတော့ မကာတွန်းက ပြုံးရင်း ခေါင်းခါပြကာ ...

"မသိခဲ့ပါဘူးကွယ်...။ သူ့ကို တစ်ခါမှ အဲလိုမမြင်ဖူးဘူး"

"အခုရော... သူ့မျက်လုံးတွေ စွေတာသိပြီလား"

မကာတွန်းက ပြုံးပြီး ခေါင်းညိတ်ကာ...

"အခုတော့ သိပြီလေ..."

"ဘယ်လိုသိသွားတာလဲ..."

ဆိုတော့ မကာတွန်းက ခဏ စဉ်းစားလိုက်ပြီး...

"တတိယကလေးမွေးမှ သိတာလေ..."

'ပြောပါဦး ဘယ်လို သတိထားမိသွားတာလဲ..."

"တတိယ ကလေးမွေးပြီးမှ ကလေးမျက်လုံးကိုကြည့်တော့ တစ်မျိုးဖြစ်နေတယ်။ ဒါနဲ့ မသင်္ကာလို့ သူ့အဖေကို ကြည့်လိုက်တော့ လားလား သူ့အဖေမှာ လည်း ဒီမျက်လုံးပါလားဆိုပြီး ခြေရာခံမိတော့တယ်။ လေးယောက်မြောက်မွေးတော့ သိလိုက်ရပြီလေ..."

ကဲ... မပြောလား။ မကာတွန်းကလည်း အဲလောက်ထိ သိမ်မွေ့တာ။
ကလေးသုံးယောက်ရတဲ့ အထိ သူ့ယောက်ျားမျက်နှာ မကြည့်ရဲသေးဘူး
။ နောက်ပြီး သူတို့ လင်မယားနှစ်ယောက်က တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်
လည်း သိပ်ချစ်ကြတာ။ ဘယ်လောက်ထိချစ်သလဲဆို၊ ကလေးမွေးပြီး
နို့ဖြတ်တဲ့ အရွယ်ရောက်တာနဲ့ မကာတွန်း မိဘများ ရှိရာ သပွတ်ရွာကို
ပို့ထားတော့တာပဲ။ လင်မယားကြား သားသမီးတောင် မထားဘူးဆိုတဲ့
သဘော။ ထားပါတော့။

သူတို့ နှစ်ယောက်ဟာ ချို့ယွင်းချက်ကိုယ်စီနဲ့ ဆိုပေမယ့် ကလေး
တွေကတော့ တစ်နှစ်တစ်ယောက်နှုန်းနဲ့ ငါးယောက်တိတိ မွေးခဲ့သမျှ။
မွေးဆိုပထမဆုံး ကလေးနှစ်ယောက်က ခုနစ်တစ်ခုတည်းမှာ ကို မွေးခဲ့
တာပျ။

တစ်ယောက်က နှစ်အစပိုင်းမှာ မွေးပြီး နောက်တစ်ယောက် နှစ်အ
ဆုံးပိုင်းလောက်မှာ မွေးတယ်။ အားလုံးပေါင်း ကိုးလလားပဲခြားတာ။ ဒု
တိယကလေးက မိန်းကလေးဆိုတော့ ခုနစ်လနဲ့ မွေးခဲ့တာကိုး။ ရွာက
လူတွေတော့ အံ့ကြောကိုဆွဲကရောပဲ...။

"ကာတွန်းရေ၊ ကာတွန်းရေ"

နဲ့ ... အဲလို။ သိပ်ချစ်ပြီဆို အဲဒါတောင် မပီတော့ဘူး။

ကာတွန်း၊ ကာတွန်းနဲ့ နေတာ။ တအားကြီး ချစ်ပြီဆိုတော့၊ တွန့်....ပဲ၊
နှာသံလေးနဲ့ ခေါ်ကြည့်။ အရမ်းခေါ်လို့ ကောင်းတာ။ တွန့်....တဲ့ ...။

ဒါပေမဲ့ သူတို့ လင်မယားက အလှမပျက် ချွေးမထွက်ဘဲ အေးအေး
ဆေးဆေး ထမင်းလွှေးနေတာပဲ။ ပြောရမယ်ဆို ဒီလို။

ခင်မောင်စန်းရဲ့ အဘိုးတို့ အဖေတို့ ဆိုတာ အလုပ်သိပ်လုပ်ပြီး သိပ်

ချမ်းသာခဲ့ကြတာ။ သူတို့ တွေ ဆုံးပါးသွားတော့ ခင်မောင်စန်းကို ရွှေ
တွေငွေတွေ အမွေမပေးခဲ့ပေမယ့် လက်ကြောမတင်းတဲ့ ခင်မောင်စန်း
တွက် မြေတော့ အမွေပေးခဲ့တယ်လို့ ဆိုရမှာ ပေါ့... သူ့မိဘတွေ ဆုံးပါး
တော့ ဒီရွာရဲ့ ဗဟိုနားမှာ သူတို့ ပိုင် မြေကြီးက နည်းတဲ့ မြေကွက်မှ မ
ဟုတ်ဘဲကိုး...။ ခင်မောင်စန်းကတော့ သူ့အဘိုးအဖေ အမွေပေးခဲ့တဲ့
မြေကိုပဲ ပိုင်းပိုင်းပြီးရောင်းစားရင်း အလှမပျက် ချွေးမထွက်ဘဲ ထိုင်စား
လာတာကိုးဗျ။ မြေရောင်းစားနေတယ်ဆိုလို့ မြေသေးသေးလေးကို
ပိုင်ပြီး ရောင်းစားနေတယ်မထင်နဲ့ ။ သူတို့ ပိုင်တဲ့ မြေက ရွာတစ်ခြမ်း
စာလောက်ရှိတယ်။ သူကြီးအိမ်တောင် သူတို့ မြေနဲ့ မကင်းဘူး။ အဲဒါကို
ပိုင်းပိုင်းရောင်းစားရင်း သူတို့ မြေက အခုဆို ပေနုစံရာလောက်ပဲ ကျန်
တော့တယ်။ သူတို့ ဘဝက အရမ်းအေးချမ်းတယ်။ ဘာမှ ကို မလိုဘူး။ ပို
က်ဆံလိုရင် မြေလေးဖွဲရောင်းလိုက်။ အဲဒီပိုက်ဆံလေးနဲ့ စားနေလိုက်၊
ကုန်သွားရင် ထပ်ရောင်းလိုက်၊ အေးအေးချမ်းချမ်း စားသောက်လိုက်နဲ့
နေလာတာ။ အဲ အခုနောက်ပိုင်း သူတို့ လည်း မြေမရောင်းရတော့လို့ လူ
န္တေ့ပျက် အနေအထားရှိနေပြီလေ။ ဒါပေမဲ့ သိတယ်မဟုတ်လား။ သူတို့
လင်မယားက တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ချစ်နေရရင် ဘာမှ လိုတာမ
ဟုတ်တာ။

အဲ ...တစ်နေ့မှာ တော့ သူတို့ ရဲ့ ဘဝကို ပြောင်းတိပြောင်းပြန် ဖြစ်
စေမယ့် အဖြစ်တစ်ခု မထင်မှတ်ဘဲ ကျရောက်လာခဲ့ပါရောကလား...

ပြဿနာက ကြီးကြီးမားမားတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ရွာကို လူတစ်
ယောက် ပြောင်းလာတာကနေစတာပါ။ လူတစ်ယောက်ပြောင်းလာတာ
မဆန်းပေမယ့် အဲဒီလူကြောင့်ပဲ ခင်မောင်စန်းတို့ သာမက
ရွာကြီးတစ်ရွာလုံး လှိုင်းထသလို ရှုပ်ပွသွားတော့တာကလား...။

သုတ...

*